

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2014. november 27. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

V É G Z É S T:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a **Fővárosi Törvényszék** 2014. március 20. napján kihirdetett **22.B.2035/2013/22.** számú ítéletét

h e l y b e n h a g y j a

azzal, hogy a vádlott legkorábban a büntetés **kétharmad részének kitöltését követő napon** bocsátható feltételes szabadságra.

A kiszabott szabadságvesztés tartamába a **2012. április 17. napjától 2014. március 20. napjáig** előzetes fogvatartásban töltött időt tekinti beszámítottnak.

A Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatalánál található bűnjelek nyilvántartási száma: **Bj.1908/2013.**

Az elsőfokú eljárásban felmerült és az állam által viselendő bűnügyi költség összege helyesen: **771.602.-(hétszázhetvenegyezer-hatszázkettő) Ft.**

A vádlott által a **2014. március 21. napjától 2014. november 27. napjáig** előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe **beszámítja.**

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült összesen **349.953.-(háromszáznegyvenkilencezer-kilencszázötvenhárom) Ft** bűnügyi költségből **32.000.-(harminckétezer) Ft** megfizetésére az államnak, a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívása szerint.

Megállapítja, hogy a fennmaradó **317.953.-(háromszáztizenhétezer-kilencszázötvenhárom) Ft** bűnügyi költséget az állam viseli.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

Az elsőfokú bíróság a vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntettének kísérletében [Btk. 160. § (1) bekezdés], és ezért őt 6 év 6 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 5 év Magyarország területéről kiutasításra ítélte. Rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról, elrendelte a Pesti Központi Kerületi Bíróság 17.B.VIII.36.201/2009/26. számú ítéletével a vádlottal szemben kiszabott 6 hónapi börtönbüntetés végrehajtását, továbbá rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelek lefoglalásának megszüntetéséről, valamint az irat mellékleteként történő kezeléséről. Kötelezte a vádlottat a bűnügyi költség viselésére, míg a bűnügyi költség egy részéről megállapította, hogy azt az állam viseli.

A törvényszék ítélete ellen a vádlott és védője jelentettek be fellebbezést a cselekmény téves minősítése miatt, enyhítés érdekében.

A fellebbviteli főügyészség a bejelentett fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Indítványozta, hogy az ítélőtábla egészítse ki az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást azzal, hogy a vádlott a bűncselekmény elkövetését követően a sértettet magára hagyta és az italozást tovább folytatta, amíg a rendőrök érte nem mentek. Észrevételezte, hogy a törvényszék nem indokolta ítéletében a büntetési tétel középértékétől való eltérést, indítványozta a bűnösségi körülmények kiegészítését és pontosítását, összességében a súlyosítási tilalomra is figyelemmel az ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A védő a fellebbezési nyilvános ülésen a bejelentett fellebbezését fenntartotta, és kifejtette, hogy álláspontja szerint nincs olyan adat, amely azt támasztja alá, hogy a helyszínen a vádlott olyan kijelentést tett, amelyből ölésre irányuló szándék lenne megállapítható, mint ahogyan a sértetthez való viszonyából sem lehet ilyen következtetést levonni. Hivatkozott továbbá arra, hogy nem lehetett kétséget kizáró módon megállapítani azt, hogy a vádlott a cselekmény elkövetésekor tudatában volt, hogy a szúrásától a sértett akár el is halálózhat. Mindezekre figyelemmel indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a Btk. 164. § (1) bekezdés és (8) bekezdés 1. fordulata szerinti életveszélyt okozó testi sértés

büntettének minősítse a vádlott által elkövetett bűncselekményt, és a megváltozott minősítésre figyelemmel a kiszabott büntetést jelentősen enyhítse.

A vádlott az eljárás során kihallgatott 1., 2., 3. sz. tanúk, valamint az eljárás során ki nem hallgatott, általa csak keresztnéven ismert (1. sz. név) és (2. sz. név) nevű személyek kihallgatását indítványozta arra vonatkozóan, hogy a cselekmény

elkövetése után ő is szeretett volna a sértettnek segíteni, azonban a helyszínen jelenlévő személyek elküldték.

A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban a Be. 348. § (1) bekezdése szerint eljárva az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző eljárással együtt felülbírált, és ennek során megállapította, hogy a törvényszék az eljárást lényeges eljárási szabálysértés nélkül folytatta le.

Az elsőfokú bíróság a tényállás felderítési kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, a vád tárgyát képező releváns tényekre a bizonyítást a szükséges körben és mélységben felvette.

A beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességében is mérlegelési körébe vonta. Ennek során megfelelő indokát adta annak, hogy a vádlott - az eljárás során többször módosított - vallomását miért vetette el, és a tényállását mely bizonyítékokra alapozta. Az általa megállapított tényállás összhangban állt a beszerzett és az elsőfokú bíróság által elfogadott bizonyítékokkal.

A másodfokú bíróság a törvényszék által megállapított tényállást az iratok egybehangzó adatai alapján a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel az alábbiak szerint kiegészítette, illetőleg helyesbítette:

Az 1) pont alatt hivatkozott elítéléssel kapcsolatos próbaidő 2012. december 7. napjáig tartott.

A 2) pontban hivatkozott ítélettel a vádlottal szemben 450 napi tétel, összesen 112.500.-Ft pénzbüntetés került kiszabásra.

A 3) pontban hivatkozott ítélet száma helyesen 6.B.XI.255/2013/16.

A vádlott 2012. április 3. napján (Település megjelölése)-en találkozott a sértettel és (3. sz. név)-vel.

A fenti kiegészítésekkel és helyesbítéssel a másodfokú bíróság a törvényszék által megállapított tényállást a felülbírálat alapjául elfogadta. Annak további kiegészítését nem tartotta szükségesnek, figyelemmel arra, hogy a fellebbviteli főügyészség által hivatkozott azon körülmény, amely szerint a cselekmény elkövetése után a vádlott folytatta az italozást, az a büntetőjogi felelősségre vonás szempontjából nem bírt jelentőséggel.

Tekintettel arra, hogy a törvényszék által megállapított tényállás megalapozott volt, további bizonyítás felvételének nem volt helye. A vádlott által előterjesztett bizonyítási indítvány keretében hivatkozott azon körülmény irreleváns, amely szerint a szűrés után ő is akart a sértettnek segíteni, de a helyszínről elküldték, hiszen önmagában a segítségnyújtásra irányuló szándék tevőleges eredményelhárításra irányuló magatartás kifejtése nélkül - amelyre maga a vádlott sem hivatkozott - még az enyhítő körülmények körében sem értékelhető, így erre, valamint arra figyelemmel, hogy az eljárás során kihallgatott tanúk egybehangzó nyilatkozatai szerint ilyen nem történt, ezért a bíróság a vádlott által előterjesztett bizonyítási indítványt elutasította.

A megalapozott tényállásból okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére, és helyesen állapította meg, hogy vonatkozásában a cselekmény elbírálásakor hatályos 2002. évi C. törvénnyel megállapított Büntető törvénykönyv (Btk.) kedvezőbb rendelkezéseket tartalmaz az elkövetéskor hatályban volt 1978. évi IV. törvénnyel megállapított büntető törvényhez (elkövetéskori Btk.) képest. Az ezzel kapcsolatos jogi indokolást kiegészítette az ítélőtábla azzal, hogy az elkövetéskori Btk. és a Btk. azonos büntetési tétel mellett eltérő szabályokat tartalmaz a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjára vonatkozóan. Az elkövetéskori Btk. 47. § (2) bekezdése szerint feltételes szabadságra bocsátásnak csak akkor van helye, ha az elítélt börtönben végrehajtandó büntetésének legalább háromnegyed részét kitöltötte, míg a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja szerint, ha a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége nem kizárt, annak legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének, de legkevesebb három hónapnak a kitöltését követő nap. Erre figyelemmel tehát az elkövetéskori Btk. 2. §-a és a Btk. 2. § (1) és (2) bekezdése alapján helyes volt az elbíráláskori törvény alkalmazása.

A bűncselekmény elhatárolásával és minősítésével kapcsolatban a törvényszék okfejtése részben hiányos volt, részben pedig téves megállapításokat tartalmazott, ezért azt a másodfokú bíróság helyesbítette, illetőleg kiegészítette.

Az emberölés büntettének kísérlete és - az ettől *eltérő* jogi tárgyú - az életveszélyt okozó testi sértés büntette elhatárolása során az elhatárolás alapja az elkövetőnek a cselekmény véghezvitele időpontjában fennálló konkrét tudattartalma. Az, hogy az elkövető tudata átfogja-e a sértett halálának a lehetőségét, és azt kívánja vagy abba belenyugszik, vagy pedig a szándéka csupán testi sérülés előidézésére irányul. A tudattartalomra tárgyi és objektív tényezőkből lehet következtetni (Kúria 2/2013. BJE. I/I.).

Ezzel összefüggésben az ítélőtábla megállapította, hogy a vádlott a cselekményét az emberölés egyik tipikus eszközével, egy, az élet kioltására alkalmas késsel hajtotta végre. A vádlott kifejezetten nagy erővel, irányítottan, célzottan szúrta meg a sértettet

olyan testtájékon - a hasi részen - ahol mindenki számára tudottan életfontosságú szervek találhatóak. Így a vádlott, bár kifejezetten nem kívánta a sértett halálát, de a halál bekövetkezésének a lehetőségével számolt, és abba belenyugodott. A sértett halálának elmaradása nem a vádlotton múlt, így a törvényszék helyesen minősítette a vádlott által elkövetett cselekményt emberölés bűntette kísérleteként.

Ezen indokolásbeli helyesbítésre tekintettel az ítéletábra mellőzte az ítélet 8. oldalának 5. bekezdésében írtakat, mint a két bűncselekmény elhatárolása körében kifejtett alapvetően téves okfejtést.

A büntetés kiszabása során figyelembe vett körülmények vizsgálata körében az ítéletábra további enyhítő körülményként értékelte azt, hogy a vádlott a magyar nyelvet nem beszéli, s ezért a fogvatartás számára fokozottabb terhet jelent, továbbá a cselekmény elkövetése óta eltelt hosszú időt, amelyet a vádlott előzetes letartóztatásban töltött, illetve a sértett kifejezett megbocsátását.

Ugyanakkor mellőzte a beismerő vallomás enyhítő körülményként történő értékelését, hiszen a vádlott nem tett a bűnösség elismerésére is kiterjedő beismerő vallomást. Másrészt a cselekmény kísérleti szakban maradását csak kisebb súllyal vette enyhítő körülményként figyelembe, tekintettel arra, hogy a vádlott az emberöléshez szükséges cselekvőseget kifejtette, és a sértett életét

csak a gyors és szakszerű beavatkozás mentette meg, a cselekmény ún. befejezett kísérlet.

További súlyosító körülményként vette figyelembe a vádlott többszörösen büntetett előéletét, azt, hogy a cselekményét a vele szemben korábban kiszabott, végrehajtásban próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetés próbaideje alatt követte el, valamint azt, hogy vele szemben a cselekmény elkövetése idején más büntetőeljárás is folyamatban volt. Ugyanakkor mellőzte a súlyosító körülmények köréből a garázda elkövetést, tekintettel arra, hogy annak megállapítására nem volt alap.

Az így kiegészített, helyesbített bűnösségi körülményekre is figyelemmel helyesen jutott a törvényszék arra a következtetésre, hogy a vádlottal szemben a büntetési célok kizárólag végrehajtandó szabadságvesztés büntetés kiszabásával érhetők el, és helyesen állapította meg azt is, hogy a vádlottal szemben a büntetési tételkeret középmértékét el nem érő tartamú szabadságvesztés kiszabása is elegendő. Az ezzel kapcsolatos döntésének azonban nem adta indokát.

Az elsőfokú bíróság a Btk. 80. §-ával kapcsolatban nem hivatkozott a (2) bekezdésre, ezért azt a másodfokú bíróság pótolta annak megjegyzése mellett, hogy a vádlott

esetében a büntetési tétel középértékétől - amely tíz év - eltérés mértéke eltúlzott, s ezért az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés inkább enyhe, mint súlyos. Tekintettel azonban a vádlott terhére bejelentett fellebbezés hiányára, illetve az ebből fakadó súlyosítási tilalomra, az ítéletábra ennek csupán a megállapítására szorítkozott.

Erre figyelemmel a másodfokú bíróság a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés enyhítését nem tartotta indokoltnak.

A vádlott előéletére, illetőleg az általa elkövetett cselekmény kiemelkedő tárgyi súlyára és jellegére tekintettel helyesen jutott a törvényszék arra az álláspontra, hogy a vádlott országban tartózkodása nem kívánatos, így helyes volt a Magyarország területéről való kiutasítás alkalmazása. Az elsőfokú bíróság azonban elmulasztotta ezzel kapcsolatban a Btk. 59. §-a vonatkozásában az (1) bekezdésre, míg a 60. § vonatkozásában az (1) és (2) bekezdésre történő hivatkozást, ezért a másodfokú bíróság azt pótolta.

Egyebekben a törvényszék helyesen rendelkezett a vádlott esetében a feltételes szabadságra bocsátásról azzal, hogy ezzel összefüggésben a Btk. 38. § (2) bekezdés vonatkozásában elmulasztotta az a) pontra történő hivatkozást, ezért a másodfokú bíróság azt pótolta.

A törvénynek megfelelő volt az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, valamint a bűnjelekről és bűnügyi költségről szóló rendelkezés is azzal, hogy a bűnjelekkel kapcsolatban elmulasztotta a Be. 155. § (1) bekezdésére, míg az állam által viselendő bűnügyi költséggel kapcsolatban a Be. 339. § (2) bekezdésére történő hivatkozást, ezért azt az ítéletábra pótolta.

A kifejtettekből következik, hogy a másodfokú bíróság az eltérő minősítés, valamint az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezéseket egyaránt alaptalannak ítélte, és az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy pontosította a feltételes szabadságra bocsátással kapcsolatos rendelkezést.

Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság az előzetes fogvatartás szabadságvesztésbe történő beszámításával összefüggésben elmulasztotta annak kezdő és végső időpontjának feltüntetését, ezért azt pótolta.

Helyesbítette továbbá a számítási hiba folytán tévesen megállapított állam által viselendő bűnügyi költség összegét.

Az ítélőtábla a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján beszámította a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe az elsőfokú ítélet kihirdetésétől előzetes fogvatartásban töltött időt.

A fellebbezési eljárás során a vádlott kirendelt védőjének díjával összefüggésben felmerült bűnügyi költség viseléséről - figyelemmel arra is, hogy a védelmi fellebbezések eredménytelenek voltak - a másodfokú bíróság a Be. 338. § (1) bekezdése alapján rendelkezett, míg a tolmácsolással és fordítással kapcsolatos bűnügyi költségek vonatkozásában a Be. 339. § (2) bekezdése alapján állapította meg, hogy azokat az állam viseli.

A végzés elleni fellebbezési jog kizárása a Be. 386. §-án alapul.

Szeged, 2014. november 27. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke

Dr. Nagy Erzsébet s.k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Halász Edina s.k.
a tanács tagja

A Fővárosi Ítélőtábla 11.Bf.163/2014/22. számú végzése és a Fővárosi Törvényszék 22.B.2038/2013/22. számú ítélete a jelen végzés folytán a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2014. november 27. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke